

Arrest

nr. 105 223 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. SOUDANT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit de Dominicaanse Republiek en steeds gewoond te hebben in de hoofdstad Santa Domingo. U stelt homoseksueel te zijn. Omwille van uw geaardheid zou u steeds zijn gediscrimineerd en zou u niet aanvaard worden door de maatschappij. Tevens zou u drie keer door politieagenten op straat zijn geslagen. Dit zou gebeurd zijn in 2006, in 2011 en in 2012. Acht maanden na het laatste voorval zou u besloten hebben het land te verlaten. Op 24 april 2013 zou u in het bezit van een paspoort tot Moskou zijn gereisd. Van daaruit zou u verder zijn gereisd naar België,

waar u evenwel op de luchthaven werd staande gehouden in het bezit van een vervalst verblijfsdocument van Spanje. Doel van de reis zou uw broer in Spanje zijn geweest.

U verklaarde zich vluchteling op 26 april 2013.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart, uw paspoort, een vliegtuigticket en een medische kaart voor.

B. Motivering

Dient echter door het CGVS te worden opgemerkt dat de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus u niet kan worden toegekend. De gebeurtenissen waarop u zich beroept en waarop u uw vrees in geval van terugkeer stoelt, zijn immers niet van die aard om gekwalificeerd te worden als een daad van systematische en persoonsgerichte vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelt vooreerst drie keer op straat te zijn geslagen door politieagenten. Dit zou een keer in het jaar 2006, een keer in het jaar 2011 en een keer in het jaar 2012 zijn gebeurd. De laatste keer dat u dit is overkomen zou acht maanden voor uw vertrek zijn geweest. Dat u in een tijdspanne van zeven jaar drie keer op straat door een agent werd geslagen, is evenwel onvoldoende om te kunnen besluiten dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou lopen. U heeft steeds, ook gedurende de laatste acht maanden voor uw vertrek, uw gewone leven kunnen verderzetten en heeft sinds het voorval acht maanden geleden geen problemen meer gekend, noch haalt u indicaties aan dat dit het geval zou zijn (CGVS p.5). U stelt dat u niet vaak meer buiten kwam, maar u bleef nog wel werken in de beenhouwerij (CGVS p.5), ging soms nog uit in het weekend (CGVS p.5), bezocht nog ontmoetingsplaatsen zoals El Duarte, het 'megacentrum', Marecon, etc. Evenzo bent u steeds in dezelfde wijk blijven wonen en heeft u er niet voor geopteerd om zich elders te vestigen (CGVS p.1-2). Deze elementen maken dat de ernst van de door u aangehaalde vrees voor vervolging danig dient gerelativeerd te worden.

Verder legt u geen stukken voor ter staving van uw problemen. U stelt dat u voor deze feiten nooit een klacht heeft ingediend bij de autoriteiten, noch heeft u dit gemeld bij organisaties die opkomen voor de rechten van homoseksuelen of bij andere instanties (CGVS p.4). Gevraagd waarom u geen hulp inriep, antwoordt u dat u niet zou weten waarom u dit zou doen en dat u eigenlijk nooit op zoek geweest bent naar hulp. Tevens is het opmerkelijk dat u, wat het meest recente incident betreft, de ene keer (DVZ – 6 mei 2013) vertelt dat dit vijf tot zes maanden geleden gebeurde, terwijl u de andere keer (CGVS p.4) stelt dat dit acht maanden geleden was. Ook dit mag verbazen.

U haalt verder aan dat u gediscrimineerd werd in uw land en u niet aanvaard werd door de maatschappij (CGVS p.3). U stelt dat u mondeling werd beledigd en dat de maatschappij u als 'afwijkend' aanziet. Gevraagd op welke manier die discriminatie zich precies uitte en of u concreet kan toelichten wat er zoal gebeurde, antwoordt u: "Dat was het, niets anders" (CGVS p.4). Alleszins heeft u kunnen studeren, kunnen werken (u werkte onder meer voor UPS, in een internetcentrum, in de verkoop van farmaceutische producten en het laatste jaar werkte u in een beenhouwerij) en had u een sociaal leven (u spreekt over uw vriendenkring,...). Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet besloten worden dat de discriminatie waarnaar u verwijst kan gekwalificeerd worden als een daad van systematische en persoonsgerichte vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat u, niettegenstaande het feit dat uit de aanwezige informatie blijkt dat er in uw land van herkomst sprake is van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen, niet aannemelijk maakt dat u in geval van terugkeer dient te vrezen voor een systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève noch dat u een risico loopt op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 gewijzigd door artikel 1, §2 van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen; en een schending van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 al.2, 57/7bis en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met de specificiteit van asioldossiers betreffende de seksuele geaardheid, meer bepaald in het licht van de UNHCR "*Guidelines on International Protection No.9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*" (zie stuk 2). In bepaalde gevallen kan discriminatie vervolging uitmaken in de zin van het Verdrag van Genève.

Verzoeker meent verder dat hem niet kan worden verweten geen beroep te hebben gedaan op de autoriteiten, aangezien hij het slachtoffer was van mishandelingen en vernederingen vanwege de politie. Zijn verklaringen betreffende de houding van de politie worden ook bevestigd in de landeninformatie die de commissaris-generaal bij zijn dossier voegt.

Verweerder kan aan verzoeker niet verwijten geen hulp te hebben gevraagd aan organisaties die opkomen voor de rechten van holebi's aangezien dergelijke organisaties niet kunnen aanzien worden als actoren van bescherming in de zin van artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt te behoren tot een sociale groep die systematisch het voorwerp uitmaakt van discriminatie. Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij zijn geaardheid verbergt of discreet beleeft. De geaardheid van verzoeker wordt niet betwist in de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst naar diverse arresten van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft artikel 62 van de vreemdelingenwet tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.2.3. Verzoeker verklaart in zijn land van herkomst het slachtoffer te zijn geweest van fysieke agressie vanwege de politie. Verzoeker stelde dat hij op straat drie keer werd geslagen door politieagenten: in 2006, in 2011 en de laatste keer in 2012, acht maanden voor zijn vertrek (zie gehoorverslag CGVS, p. 3-4). De Raad volgt verweerder waar die oordeelde dat het feit dat verzoeker in een tijdspanne van zeven jaar drie keer werd geslagen door een politieagent onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij gedurende de laatste acht maanden voor zijn vertrek zijn gewone leven heeft kunnen verderzetten. Verzoeker stelde weliswaar dat hij na dit laatste incident niet vaak meer buiten kwam,

doch uit zijn verklaringen blijkt dat hij verder bleef werken in de beenhouwerij en dat hij nog uitging in het weekend (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Deze elementen maken dat de ernst van de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging danig gerelativeerd dient te worden. Bovendien heeft verzoeker naar aanleiding van deze feiten nooit klacht ingediend bij de autoriteiten, noch heeft hij hiervan melding gemaakt bij organisaties die opkomen voor de rechten van homoseksuelen of bij andere instanties.

Verder verklaart verzoeker in zijn land van herkomst het slachtoffer te zijn geweest van vormen van discriminatie wegens zijn homoseksuele geaardheid. Verzoeker stelde dat hij verbaal werd beledigd en dat de maatschappij hem als 'afwijkend' beschouwt (zie gehoorverslag CGVS, p. 3-4). Echter, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (zie ook de bij het verzoekschrift gevoegde UNHCR Guidelines, nrs.16-17).

Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat hij in zijn land heeft kunnen studeren en dat hij toegang had tot de arbeidsmarkt. Zo werkte verzoeker zonder problemen voor verschillende werkgevers, onder meer voor UPS, in een internetcentrum, in de verkoop van farmaceutische producten en het laatste jaar voor zijn vertrek werkte hij in een beenhouwerij (zie gehoorverslag CGVS, p. 2).

Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij een sociaal leven had. Zo spreekt hij over vrienden met wie hij tijd spendeerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Verzoeker kon zich tevens zonder problemen begeven naar verschillende ontmoetingsplaatsen van homoseksuelen (gehoor CGVS, p.7).

Ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV bevestigde verzoeker ook dat hij lid was van het "comite de base sona B" (zie Vragenlijst, p.17, nr.8). Deze vereniging, met ongeveer een vijftigtal leden, hield vergaderingen en deed campagne voor de politieke partij PRD. Verzoeker was aldus zonder enig probleem ook maatschappelijk actief.

Rekening houdend met deze vaststellingen kan de discriminatie waarnaar verzoeker verwijst niet gekwalificeerd worden als een daad van systematische en persoonsgerichte vervolging zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker voert inzake de subsidiaire beschermingsstatus geen ander element aan dan hetgeen werd aangebracht in het kader van het vluchtelingenrelaas. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS